

ELS ORÍGENS DE CAL CASAS DE PUIG-REIG

Rosa Serra

Cal Casas (1) és una fàbrica oblidada, i la seva història poc coneguda, probablement perquè de totes les del terme municipal de Puig-reig és la que no va desenvolupar al seu entorn una gran colònia tèxtil i avui és difícil destriar-la del paisatge urbà del poble; probablement també perquè l'activitat tèxtil es va aturar l'any 1968, víctima de la primera crisi de la filatura catalana. Els seus primers anys de vida il·lustren molt bé els orígens de la industrialització comarcal i més concretament, la història de Puig-reig, tant des del punt de vista de la seva activitat econòmica com del seu creixement urbà.

Del molí de Puig-reig a la fàbrica de filats

El vell molí fariner de Puig-reig, es va posar a la venda l'any 1860 quan es van desamortitzar els béns comunals. El va comprar Miquel Vilanova, l'amo de la Serra de Cap de Costa, que aleshores ja era un dels propietaris més importants del terme. Ben aviat, el 1861, Miquel Vilanova va vendre un tros de terra situada al costat mateix del molí i del riu Llobregat a Llorenç Claret i Sorribes, un fabricant de Sallent que actuava en nom de la societat «Claret, Pla i Cia».

L'objectiu de l'empresari sallentí, i de la societat que representava, era ben clar: construir una fàbrica que pogués aprofitar la infraestructura hidràulica (resclo-sa i rec) del molí de Puig-reig. L'any 1869, Miquel Vilanova i els fabricants arribaren a un acord sobre com es construiria la fàbrica, i sobre quina havia de ser l'aportació de cadascun dels socis: Llorenç Claret i Josep Pla aportaven cadascun la quantitat de 12.000 duros, i «Llorenç Pons Mata i Cia» de Barcelona, 24.000 duros. Els primers eren els que

Vista general de la fàbrica de cal Casas des de llevant.

FOTO: R. SERRA

s'encarregarien de la producció, mentre que la companyia barcelonina comercialitzaria el producte (1). Amb tot, les obres de construcció de la fàbrica es van retardar alguns anys.

No sabem si el molí fariner funcionava des que Miquel Vilanova n'era propietari, però l'any 1873 l'amo de la Serra de Cap de Costa va intentar augmentar les possibilitats del vell aprofitament hidràulic. El 18 de juny d'aquest any va presentar una sol·licitud a la secció de Foment per a un nou aprofitament, que li fou denegat el 19 d'agost de 1878; les autoritats competents van argumentar que la sol·licitud de Miquel Vilanova era incompatible amb els aprofitaments hidràulics que havien demanat «Sebastián Prat y Sobrinos» (1-7-1874), per a la fàbrica de cal Prat, i Antoni Coma, que havia presentat un projecte que preveia l'aprofitament del Llobregat en un punt comprès entre la riera de Clarà i el torrent del Guixaró, a l'indret on més tard es fundà la fàbrica del Guixaró (2).

No sabem si Miquel Vilanova només intentava augmentar les possibilitats del seu molí o si anava més lluny...; si projectava, com tants fabricants de riu crear una indústria tèxtil o, com altres propietaris rurals (per ex. els amos de la casa Gran de cal Riera), obtenir beneficis per la venda o l'arrendament de la concessió hidràulica obtinguda. Tampoc no podem descartar que darrera de la sol·licitud hi hagués l'interès i la necessitat de l'empresa sallentina «Claret, Pla i Cia» d'augmentar les possibilitats energètiques per a la seva futura fàbrica de cal Casas. Amb tot, mentre s'esperava la contesta oficial a la sol·licitud, Miquel Vilanova va arrendar el molí fariner a Josep Figols, que el va fer funcionar entre 1876 i 1889 (3).

La raó social «Claret, Pla i Cia» havia demanat permís per construir la fàbrica de cal Casas (l'autorització va arribar, signada pel governador civil, el 24 de novembre de 1871) però no fou fins al 1880 que l'Ajuntament de Puig-reig notificà als empresaris que estaven exempts de pagar la contribució industrial pel temps de 10 anys segons l'article 270 de la Llei d'Aigües, que beneficiava tots els industrials que aprofitessin els recursos hidràulics com a font d'energia (4).

La família Claret és documentada en els orígens de la industrialització tèxtil sallentina. Llorenç Claret i Casas contractà, l'any 1796, Francesc Enric, un maquinista francès, per construir una màquina

Treballadors de la fàbrica de cal Casas, fotografiats el dia 15 de novembre de 1889. Aleshores la fàbrica era propietat de la raó social «Manuel Pla i Companyia» i probablement el personatge que ocupa la part central de la fotografia és el director, Sr. Guillemí

ARXIU J. VILÀ / ÀMBIT

de cardar per fer beta i metxa, i quatre màquines de filar mogudes per força animal; aviat incorporà l'energia hidràulica al seu taller-fàbrica, i el 1807 sol·licità al bisbe de Vic l'ús de l'aigua del molí episcopal de Sallent. El 1806 un altre Claret, Josep Claret Xambó, demanà permís per aprofitar l'aigua del Llobregat al seu pas per Sallent per fer moure una fàbrica de filats i teixits de cotó que intentava construir, la qual cosa sembla que li va costar força, ja que no és fins al 1825 que, associat amb altres socis, comença a bastir la fàbrica Vella, una de les més emblemàtiques de Sallent.

Els orígens d'aquesta fàbrica estan marcats per la lluita per l'aigua entre diferents fabricants sallentins i la raó social «Serra, Claret, Casas i Companyia». L'any 1852 la societat va rebre una forta injecció de capital, concretament 80.000 lliures aportades per la societat barcelonina «Llorenç Pons i Mata i Companyia», que s'encarregava de la venda i l'assessorament sobre el tipus de teixits que tenien més sortida en el mercat (5).

De «Claret, Pla i Cia» a «Manuel Pla i Cia»

En una data imprecisa, entre 1852 i 1861, s'incorporà a la societat sallentina un soci berguedà, Josep Pla i Bonet. Des del mateix any 1861 i fins al 1870, els socis Claret, Pla i Llorenç Mata feien funcionar la fàbrica del Malpàs de Sallent. L'any 1869

van arribar a l'acord per construir la fàbrica de Puig-reig, instal·lar la maquinària de la filatura i comercialitzar el producte.

El 1878 es constitueix una nova societat, «Claret, Pla i Cia» per un període de 20 anys, els principals accionistes de la qual són Llorenç Pons Clerch (54%), Josep Pla Bonet (36%), Llorenç Mata i Pons (10%), a més de Josep Claret Pujol i els seus germans. El 1885 els Claret es retiren de la societat i aquesta es transforma en «Manuel Pla i Cia», que durant una bona colla d'anys va fer funcionar la fàbrica de cal Casas, tot i que durant uns anys arrendà una part de les naus a Francesc Roca i a Modest Soldevila (6).

Contribució industrial

1892-93:

MANUEL PLA I CIA: 6 màquines de filar cotó mogudes per aigua amb 1264 fusos. Ferreteria amb un oficial i un aprenent per a ús exclusiu de la fàbrica.

FRANCISCO ROCA: 40 telers mecànics i 1 màquina de preparar.

1897-1900:

MANUEL PLA I CIA: 6 màquines de filar cotó mogudes per aigua amb 1264 fusos. Ferreteria amb un oficial i un aprenent per a ús exclusiu de la fàbrica.

FRANCISCO ROCA: 52 telers mecànics.

MODEST SOLDEVILA: 15 telers mecànics.

L'any 1893 un periodista de la *Il·lustració Catalana*, que feia diferents cròniques sobre les fàbriques i colònies del Llobregat, escrivia sobre la fàbrica de cal Casas: «Vegí després altra important fàbrica d'aspecte molt pintoresch per sa situació: la de Pla y Companyia. Unicament s'hi fila, perquè'ls senyors Pla y Companyia tenen a Sallent la fàbrica de teixits. Lo director de la de Puig-reig don Pere Guillemí me rebé com era d'esperar de sa il·lustració y amabilitat.

- Treballem nit i dia -va dirme-. La fàbrica conté 11.500 puas y consum unes 30.000 lliures de cotó per setmana. La força es hidràulica, de 150 caballs, y fins ara may nos ha fallat.

- ¡Gran ventatja! -vaig respondre- sobre tot sumada a la comoditat ab qu's treballa y á la llum electrica.

- De més a més -afegí'l senyor Guillemí- al hivern hi ha caloríferos d'estufa pera'ls treballs. De modo que aquí no'ls falta res.

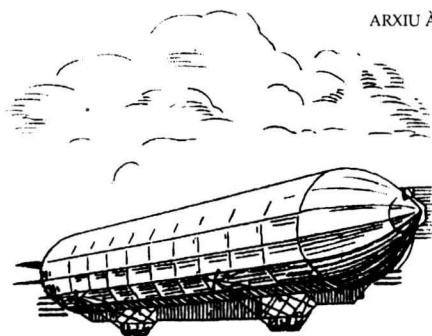
COMETA

- Així es com es ressol la qüestió social -deia jo poch després a un conegut comerciant de Barcelona que fou mon company de vago fins a Sallent, parlant-li de la impressió que'm produhian las fabricas de la conca de Llobregat» (7).

De ben segur que no tot era tan fàcil com explicava el periodista. Els primers conflictes greus, les primeres vagues i les reivindicacions obreres es van viure a la dècada dels anys vuitanta: el 1883, vaga a cal Pons; el 1885, esclata una granada a la casa del director de la mateixa colònia Pons; el 1886, també s'atempta contra la casa d'Agustí Rosal; el 1889, contra la torre de cal Mestre, a Gironella, i l'any 1890 a les colònies i a les fàbriques del Llobregat es van viure vagues molt dures (8). La de 1890 va començar el 23 de març quan els treballadors de la fàbrica Vintró de Manresa es van declarar en vaga, davant

la negativa de l'empresa a concedir-los les millores que sol·licitaven; la resta de fabricants manresans van declarar el «lock-out» a totes les seves fàbriques, cosa que va deixar uns 6000 treballadors en atur forçós. En solidaritat amb les fàbriques manresanes, els amos varen tancar també totes les de l'alt Llobregat, de Sallent a Berga, excepte la de l'Ametlla de Merola i la de cal Metre a Gironella. En pocs dies s'hi van afegir els fabricants de Barcelona i de la seva àrea d'influència.

Tot i que el desencadenant fou la vaga de la fàbrica Vintró de Manresa, cal dir que uns quants dies abans, el 8 de març, ja estaven en vaga els treballadors de les fàbriques de cal Pons i de cal Casas de Puig-reig. La delegació de Puig-reig del sindicat «Tres Classes del Vapor» es reunia al local de cal Simon els dijous de cada setmana i els diumenges, convocats pel secretari, Francesc Bernadich, treballador de cal Casas.

Marques de fàbrica de L.I. Mata i Pons

Llorenç Mata i Pons (1847-1911) i cal Casas

Llorenç Mata i Pons ha estat definit com el primer i més important exemple del comerciant de cotó que es converteix en industrial cotoner de Catalunya. A finals del XIX era un dels importadors més grans de cotó de Barcelona (9). Durant tot el XIX, el cotó de més qualitat que es filava i teixia a Catalunya provenia dels EE.UU., Brasil, Puerto Rico, Egipte i l'Índia, de la mà dels naviliers -gairebé tots estrangers- que arribaven als ports catalans. Mitjançant corredors de cotó locals, i Llorenç Mata i Pons en fou un dels més importants, es revenia als fabricants del país.

L'activitat comercial de Mata i Pons fou paral·lela a la industrial. Des de l'any

1903, Mata i Pons compaginava la seva presència a les sessions diàries de la Llotja de Barcelona, on comprava i venia cotó en floca, amb el seu càrrec de tresorer del Centre Cotoner de Barcelona (que fundà juntament amb el seu nebot, Josep Maria Mata i Julià, i altres negociants), amb la gestió al front dels seus negocis com a industrial tèxtil. Començà actuant com a soci minoritari en les empreses capitanejades per Claret i Manuel Pla i aviat n'esdevingué el major accionista. Això és també el que va passar a cal Casas. Els seus contactes amb gent del Berguedà, concretament amb fabricants com Pla i Pons i Clerch són clars (l'any 1866 es va dissoldre la societat «L. Pons Mata i Cia» amb un capital de 150.000 duros, de la qual formaven part, com a socis col·lectius, Llorenç Pons Clerch, berguedà, Jacint Mata i Llorenç Mata i Pons; i, com a socis comendataris, la vídua de Pere Clerch, Francesca Guash, i la vídua de Llorenç Pons, Teresa Clerch i Guasch (10); caldrà estudiar més a fons aquestes vinculacions.).

El 1891 la societat «Manuel Pla i Companyia» passà a ser controlada per Llorenç Mata i Pons, que comprà un lot d'accions per valor de 215.000 ptes. El 31 d'agost de 1900 Manuel Pla i Farriols comunicava a l'alcalde de Puig-reig que la raó social «Pla i Cia» era donada de baixa i en procés de liquidació (11). El 5 de maig de 1901 Llorenç Mata i Pons, com a representant de la societat anònima «Fàbrica Mata i Pons», comprà la fàbrica de cal Casas, la resclosa i el canal, els terrenys i els habitatges dels treballadors, a la raó social «Manuel Pla i Companyia»; l'escriptura notarial es va ratificar el 1909 i en ella consta que el valor de l'edifici industrial era de 797.000 ptes. i el de la maquinària de 753.000 ptes. (12).

Mata i Pons desplegà la seva activitat industrial en una bona colla de fàbriques: la de cal Casas a Puig-reig dedicada totalment a la filatura i al torçat del cotó; la del Malpàs de Sallent, que filava i teixia; la fàbrica del Mar a Vilanova i la Geltrú; la fàbrica de Josep Ferrer i Vidal; la de Mataró, i la de l'Alguaire-La Mata de Pinyana (Segrià). Tot aquest patrimoni industrial quedà agrupat el 1910 en la societat anònima «Fàbriques de Llorenç Mata i Pons», que es mantingué fins al 1977, en que s'integrà a CA-SALA, S.A., societat administrada per Joan Josep Mata Coll (13).

Característiques més rellevants del grup Mata i Pons (1910)

Capital social: 10 milions ptes.
 Filatura: 50.000 pues
 Teixit: 1.000 telers
 Treballadors: Prop de 2.000
 Producció: Teixits blancs, crus i negres, llisos, llavorats i piqueés.
 Fonts energètiques totals: 2.200 CV (hidràulica i vapor)

Característiques tècniques més notables dels motors de vapor auxiliars de l'energia hidràulica instal·lats el 1910:

- Màquina de vapor de la casa Van-derkerchove, de 1000 HP a la fàbrica de Vilanova i la Geltrú.

- Màquina de vapor de la casa Wolf fr 175 HP, a la fàbrica de cal Casas

* Font: *Cataluña Textil*, Barcelona 1911, pp. 229-234.

Mata i Pons fou vice-president de la Cambra Oficial de Comerç de Barcelona, membre de la Junta Consultiva del Foment del Treball Nacional, i fins i tot es va dedicar a la política formant part de la Lliga Regionalista i es va presentar com a candidat a regidor a l'Ajuntament de Barcelona però va perdre les eleccions. Morí l'any 1911, i el seu patrimoni l'heretaren els seus nebots: Alfred Mata i Julià com a president de la companyia, i Josep Maria Mata i Julià al capdavant de la comercial i dels negocis d'importació. Sota la seva direcció el patrimoni continuà creixent. L'any 1929 tenien 51.000 pues, 1.000 telers, 3.000 CV de força disponible -1.200 dels quals eren hidràulics- i 1.600 treballadors. La crisi tèxtil dels anys seixanta paralitzà la fàbrica de Puig-reig (1968) i darrera d'aquesta les altres, que van tancar el 1979 (14).

La fàbrica de cal Casas i Puig-reig:

Tot i que els documents no fan cap referència al nom amb què es coneixia el vell molí de Puig-reig, pensem que el nom popular amb que avui i sempre s'ha conegut la fàbrica i l'indret, cal Casas, no pot atribuir-se a cap dels antics moliners ni als diferents industrials que van fer funcionar la fàbrica. Una petita notícia de l'any 1888 ens dona més llum que no pas la història oral i els documents.

El 19 de gener del 1888 «Josep Casas i Cia» presentava una instància a l'Ajun-

Programa de les festes del carrer de cal Casas de començaments de segle XX
 ARXIU ÀMBIT

Per lo Diumenge 2 de Juny GRANS FESTAS AL CARRÉ DE CAL CASES

⇒ COMENSAMENT DE LAS FESTAS ⇐

Al dematí: Llevarse qui hagi anat al lit.

PASSA-CALLE

per la reputada orquesta LA MURGA DE GALICIA, comensant lo

BALL A LA PLASSA DELS TOCINOS

Tarde: **CONCERT** en la mateixa plassa ab un escullit repertori de los mes notables autors.

A las 3, comensará el BALL á piano de maneta. Durant la tarde hi haurá jochs de cucanya, corrida de sachs, jochs de paella, olla, ascensió de globos aerostátichs, etz., etz.

Nit á las 9. Comensará lo sarau en la mateixa Plassa la que estará ricament engalanada y probrement il·luminada.

Convidan á tots los habitants de Puigreig y á los forasters de fora, grans y xichs, homes y donas, pobres y richs.

Entrada general per los de desde 3 dias fins á 100 anys, 10 duros per aball, lo que vulguin; y de 100 anys per amunt, de 10 duros també per amunt á voluntat dels ballaires.

LA COMISSIÓ

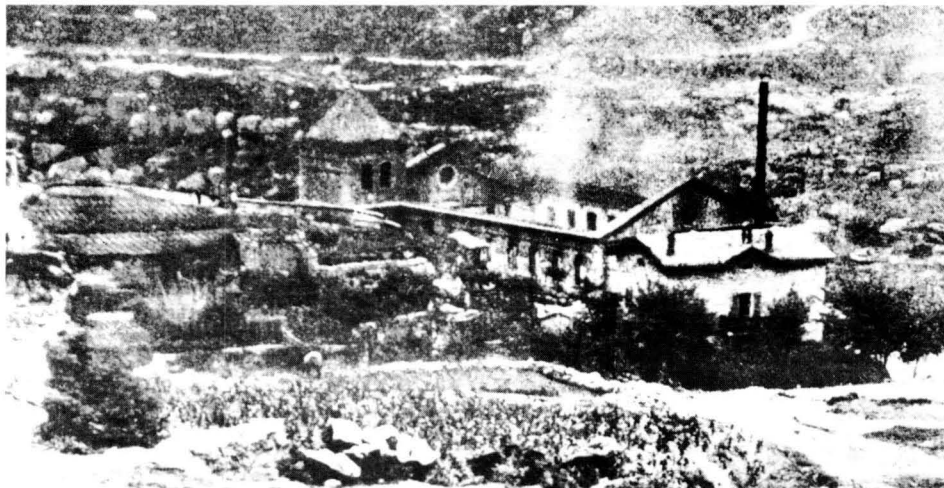
Imp. de Vinyals Germans. - Manresa

tament de Puig-reig demanant permís per construir habitatges al peu de la carretera de Berga (15); es tractava d'una empresa de construcció que s'encarregà de bastir el grup d'habitatges plurifamiliars que havia d'acollir els treballadors de la fàbrica. Els 18 pisos, fets amb bona pedra, la mateixa de la fàbrica, es van conèixer popularment amb el nom de «el carrer de cal Casas», i del carrer es passà a anomenar també cal Casas a la fàbrica, atès que l'empresa canvià diverses vegades de propietaris: els Claret de Sallent, els Pla de Berga i, finalment, Llorenç Mata i Pons.

A finals del XIX la fàbrica i el carrer funcionaven com una petita colònia, aleshores prou separada del poble de Puig-reig; el caràcter i el sistema de colònia s'imposaren quan Llorenç Mata i Pons

cosntruí la torre pel director i començà a entregar, a canvi d'un petit lloguer anual, horts als seus treballadors. Evidentment els lligams que s'establien entre els treballadors de la fàbrica i el director i l'amo no van ser mai tan forts com en altres colònies, però algun sentiment semblant hi regnava, tal com ho confirmen la informació oral i alguns exemples de començaments de segle, potser anecdòtics, com el fet que el carrer de cal Casas organitzés durant força anys la seva pròpia Festa Major.

A la fàbrica es filava cotó que arribava a Puig-reig del mateix Llorenç Mata i Pons. Cal Casas era l'única fàbrica del terme municipal de Puig-reig que aprofitava els residus «borres u desperdicis de les màquines, que els compren a preus baixos els comerciants dedicats a netejar-los i vendre'ls

Vista de la fàbrica de cal Casas després de l'incendi del 30 d'octubre de 1908

FOTOGRAFIA TRESERRA / ARXIU ÀMBIT

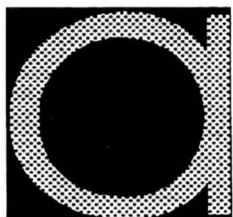
després com a teles bastes, muletons, etc. i altres per a plegar màquines i altres usos industrials. Borres del ventilador, batan, màquines de filar, escombres, cordes velles i panyos vells».

L'horari de treball de l'any 1902, molt semblant al de les altres fàbriques del ter-

me municipal, era de 66 hores setmanals, repartides entre les 5 i les 18,30 h (amb 30 min per esmorzar, 1 h per dinar i 30 min per berenar) els dies feiners, i de 8,5 hores el dissabte (de les 5 del matí a les 3 de la tarda). L'any 1903 va incorporar-se un torn de treball nocturn, de 54 hores

setmanals. Els sous que es cobraven aquest any eren de 15 a 30 ptes. els homes; de 12 a 18 ptes. les dones, i de 9 a 14 ptes. els nens i nenes. Hi treballaven 86 homes i 114 dones, i els lloguers que pagaven pels pisos eren de 6 ptes. mensuals (16). Aquests lloguers es van mantenir fins al 1968, en què la fàbrica va tancar i aleshores els pisos foren venuts als seus estadants.

Aquest ritme de treball i aquest horari quedà totalment estroncat la nit del 29 al 30 d'octubre de 1908. El foc destruï totalment la fàbrica, el mateix dia que arribava a Puig-reig, i més concretament a la colònia Pons, el rei Alfons XIII i la seva comitiva (Antonio Maura, el governador provincial, polítics i empresaris). Cal Pons era una de les parades del viatge reial que des de Barcelona i Manresa portava el monarca a Berga, a les mines de carbó de Figols i a la fàbrica de ciment del Clot del Moro. Llorenç Mata i Pons formava part d'aquesta comitiva i, quan el tren va fer parada a Sallent, el propietari de cal Casas fou informat de l'incendi i de la destrucció de la seva fàbrica.

alvidre s.l.

alumini · ferro · vidre

OFICINA:

Pl. Viladomat, 15
Tel. 822 14 41
08600 BERGA

TALLER:

Cal Pere Nou
Tel. 823 05 40
08610 AVIÀ

DISC SERRA SHOW

Lloguer d'equips de so

Sonoritzacions

Discoteca mòbil

il.luminació espectacular

Jaume Serra

Colònia Pons, 9 - 4a. Tels. 838 06 18 - 838 04 59

PUIG-REIG

Ràpidament es traslladà a Puig-reig i, d'acord amb l'Ajuntament, notificaren el fet al governador civil en una carta en la qual ressenyaren la difícil situació en què havien quedat els treballadors.

L'única fotografia que coneixem és espectacular; la imatge ha de correspondre al matí o a la tarda del mateix dia 30 d'octubre, car encara s'hi veu el fum que en sortia. De la fàbrica de pisos només en van quedar les quatre parets; restà intacta la torre del muntacàrregues i la xemeneia de la màquina de vapor, així com també la torre del director. Aviat van començar les obres de reconstrucció: la nova fàbrica, la que avui encara es conserva, aprofità l'estructura original (planta baixa, dos pisos i golfes) tot i que s'amplià pel sector de migdia i de la tramuntana amb la construcció de diferents naus.

La petjada dels Mata i Pons arribà més enllà de la construcció de la fàbrica. L'any 1925 s'inagurava l'edifici de l'escola pública que porta el nom, encara avui, del seu patrocinador, Alfred Mata i Pons; esdevingué un dels equipaments clau del poble, com tants d'altres sub-

vencionats també pels fabricants tèxtils. Malauradament el 1968 cal Casas va tancar portes. Fou la primera fàbrica de Puig-reig que va tancar, també una de les primeres del Berguedà; els seus antics treballadors tenen viva la memòria de les jornades de treball, dels anys difícils de la postguerra, dels difícils anys del tancament...: val la pena conservar-ne viva la història ⚡

NOTES

1. Registre de la Propietat de Berga (RPB)
2. Arxiu Municipal de Puig-reig (AMP). Correspondència / Entrades 1878
3. AMP. Contribució Industrial 1876-1893
4. AMP. Correspondència / Entrades. 1880
5. Albert BENET i CLARÀ: «Sallent», a *El Bages*, vol. II, Manresa, Editorial Parcir, 1987, pp. 251-262.
6. AMP. Contribució Industrial 1892-1900
7. *La Il·lustració Catalana*, 15 de febrer de 1893, pàgs. 43-46

8. Josep OLLER: «Les lluites obreres el 1890», a *L'EROL* núm. 32, Berga 1990, pp. 27-31.
9. Francesc CABANA: *Fàbriques i Empresaris. Els protagonistes de la revolució industrial a Catalunya*, volum 2. Els Cotoners, Barcelona, Fundació Enciclopèdia Catalana, 1993, pp. 379-380.

L'any 1904-1905 importà 44.289 bales de cotó la qual cosa representà un 12,89% del total del cotó importat en aquell exercici.

10. RPB
11. AMP. Correspondència / Entrades, 1900
12. RPB
13. RPB
14. Francesc CABANA: *Industrials i empresaris*, pp. 380-381
15. AMP. Correspondència / Entrades, 1888
16. AMP. Estadística 1904

NOTA:

- (1) El meu agraïment a la senyora Asunción Freixa per la seva generositat al compartir els seus records i per l'estimació a cal Casas.

Rosa Serra Rotés

HABITACIONS AMB CALEFACCIÓ PLATS TÍPICS CASAMENTS I BANQUETS OBERT TOT L'ANY

GREGORIO RODRÍGUEZ

A 1 Km. de Berga
A 100 m. de la "FONT DEL GUIU"
A 200 m. de la "FONT NEGRE"
A 780 m. d'altitud - Tel. 821 03 15
08600 BERGA

HOSTAL DEL GUIU

"EL BERGUEDÀ, AL COR DE LA CIUTAT COMTAL"
PUNT D'INFORMACIÓ DE TURISME DEL BERGUEDÀ A BARCELONA

C. Canuda, 7

En aquest punt trobareu informació turística, cultural, gastronòmica, festes, rutes, excursionisme, allotjaments, i més sobre el BERGUEDÀ.

Durant l'any hi haurà diferents mostres i exposicions de productes del BERGUEDÀ.

Oberta des del 21 de juliol.